

y le llama hijo de su alma, y le enjuga con el delantal el sudor de la frente y mira si trae los piecitos mojados, y le abotona la ropita para que no se quede frio, y echa leña en el hogar para que se caliente, y le hace una meriendita, suponiendo que llega muerto de hambre.

Y cuando preguntan al niño por qué le gusta más que la casa de la villa la casa de la aldea, responde:

—¡Porque en la casa de la villa tengo mucho frio!—

¡Ay, calorcito de los corazones, cuánto más vales que el de las alfombras y el de las estufas!

ANTONIO DE TRUEBA.

ZALDIA TA LEOYA.

I P U I A .

Leoitzar batek ekusirik zaldi mardo ta gizen bat zebillela zelaian belarra jaten, etorri zitzaion gogo edo asmoa arrapatzeko. Urreratu zitzaion, ta asko nai balio bezela, edo adiskedearen estaliz, diotsa: Ni naiz sendagille edo mediku chit aditua. Igarri zion zaldiak, zebillela gezurrez, ta asmo gaiztoz: baña ala ere egin zion arrera ona, igarri ez balio bezela, ta adierazo zion poztutzen zala idukitzeaz alako mediku bat bear orduetarako. Zaldia asi zan errenka gaiztoz, oin batean arantzea sarturik zedukala sinis erazotzeko leoyari, ta esaten dio: ¡O leoi ona! eta zeinbat gozatzen naizan nere atsekabearen erdian zu bezelako sendagille bat bear ordu onetan emen agertzeaz! Atera bear didazu atzeko oin batean sarturik dadukadan arantza oñazatzen nauena. Leoi tontotzarrak ezagutu gabe zaldiaren gogoa, diotsa: Damu det orrenbeste miñekin zu egotea; ez larritu; neronek aterako dizut arantza oñazagarri ori; nik largako zaitut miñ gabe ta

guziz sendaturik. Bata ta bestea zebiltzan, nork nori gezur kaltegarria sartu. Ekartzu bada, diotsa leoyak, gaiso dezun oñi ori. Ori, esaten dio zaldiak, ta oña jasorik, jotzen du bekokiaren erdian ostikada gogor ta ondo zuzendu batekin; ezarten du lurrera, largatzen du leoitzarra konorte gabe, ta artzen du zaldiak igesa. Bereganatu zanean leoya arpegi ongi mallatuaz, ez zuen aurrean ekusi zaldirik. Odola zeriola, ta agitz miñ, dio, ¡ai, ai! Nerea da obena edo kulpa. Ondo gertatu zait. Uste nuen jakitunagoa nintzala zaldia baño; gezurra nerabillen ezpañetan, ta asmo gaiztoa biotzean. Larga banis geldi zaldiari, bere bearrak geldi idukiko zuen. Ark ez zuen arantzarik oñetan, nik bai bere ostikada galanta bekokian. ¿Zérk sartu nenduen ez niakian bear gintzan? Nere burua sendatu ezindet, ta sinis erazo nai nuen, sendagille eder bat nintzala. ¡Gezuraren irabazia!

Ipui onek esan naidu, ez degula iñoiz sartu bear ez dakigun, ta ez dagokigun lanean. Iñori kalte egiten dionak, erakarriko duela kaltea bere burura.

Ipiñi diozu iñori lokarria?
Izango zera bertan eroria.

VICENTA MOGUEL.

